

[Kirkeministeren]

Endvidere blev der stillet et spørgsmål – jeg tror, det var af hr. Poul Nødgaard – med hensyn til Færøerne og Grønland. Det forholder sig ganske simpelt sådan, at den færøske og den grønlandske kirke har en lidt mere selvstændig stilling end de øvrige stifter. For Grønlands vedkommende helt frigjort administrativt, sådan at alene den statslige ansættelse og den kongelige udnævnelse af biskoppen symboliserer sammenhængen med den øvrige danske folkekirke. Men i øvrigt er kirken i Grønland et hjemmestyreanliggende efter den lov om kirken i Grønland, der blev vedtaget.

Hr. Poul Nødgaard spurgte derudover, om der er noget i den nye lovgivning, der lægger op til at give en større hjælp til mennesker, der er kommet i uføre, om jeg så må sige, som i kraft af manglende viden om, hvad evangelisk-luthersk kristendom er, eller fordi de ikke har fundet det, de søgte i folkekirken, kommer i kløerne på religiøse bevægelser af den ene eller den anden art.

Dertil vil jeg sige, at det er der naturligvis ikke. Det kan og skal vi ikke lovgive om på anden måde, end at præsten aflægger et præsteløfte, som pålægger ham at forkynde evangeliet rent og klart efter folkekirkens bekendtsskrifter og at bekæmpe vranglære. Det er hans opgave. Derfor er det også ham, der er pålagt – nu skal vi ikke diskutere medlemsloven i dag – den tunge opgave at konstatere, hvis nogen stiller sig så kraftigt og så aktivt og så konsekvent udenfor, at vedkommendes medlemskab er ophørt.

Det er ikke præsten, der ekskluderer noget medlem af folkekirken. Han kan konstatere, at vedkommende selv har stillet sig udenfor. Man forlader kun folkekirken, hvis man selv gør det på den ene eller den anden måde.

Men jeg vil i øvrigt give tilsagn om, at der ikke er noget spørgsmål, der ikke kan diskuteres videre under Folketingets behandling af disse lovforslag, og det er bestemt regeringens mål at opnå så bred tilslutning som overhovedet muligt til dem, og det har bestemt ikke været hensigten at holde nogen uden for en indledende drøftelse.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Da hvert eneste ord, vi står her og siger til hinanden, bliver trykt og om ikke just kommer

i avisen som i Klods Hans, så dog i Folketingstidende, er jeg nødt til at korrigere ministeren og sige, at jeg ikke var medlem af Folketinget, da det lovforslag blev fremsat af den daværende, jeg tror, det var VKR-regering, om samarbejde mellem menighedsråd og det mellemkirkelige. Havde jeg været det, havde det måske set helt anderledes ud, for jeg provokerede stærkt imod det i dagspressen.

Endelig vil jeg bare sige med et glimt i øjet, at jeg ikke har opgivet yderligere håb om en mere gennemgribende samvittighedskontrol.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Kirkeudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 142:

Forslag til lov om ændring af lov om folkekirkens økonomi og lov om folkekirkens kirkebygninger og kirkegårde. (Folkekirkens deltagelse i mellemkirkeligt arbejde m.v.).

Af kirkeministeren (A.O. Andersen).

(Fremsat 12/1 94).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Tove Lindbo Larsen (S):**

Hensigten med dette lovforslag er tosidig. For det første at udarbejde permanente regler for det mellemkirkelige arbejde og for det andet at flytte de paragraffer i de eksisterende love, der handler om indtægter, udgifter, over i lov om folkekirkens økonomi. Det synes jeg er ganske udmærket.

I 1989 vedtog Folketinget en ændring af lov om folkekirkens økonomi, der indebar regler